ΕΤΟΣ Γ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 156

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου Πλωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ δρ. χρ. 8

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ καὶ ΕΚΔΟΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φιλέλληνος, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ Λόγοι ἕξ — Πανκρέτου Χ. Δουληγέρη, ἀρχιμανδρίτου, ἔκθεσις περὶ τοῦ γενομένου ἐπαρχιακοῦ κηρύγματος τῆ «Ἀναπλάσεως».—Κλῆρος καὶ ἔθνος, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. —Ὁ Ῥαββῖνος Ἰσαὰκ Μ. πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος, ὑπὸ Νικ. Μ. Ἀμβράζη.— Ἀποστολικὸν Κήρυγμα Πανορέτου Χ Δουληγέρη· Ἡ πρόνοια καὶ ὁ ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας — Τὸ Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ἡ πραγματικὴ ζωὴ κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.— Θεῖον Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΛΟΓΟΙ ΕΞ

(Ἐστενογραφημένοι)

Περὶ τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συστήματος τοῦ Χριστοῦ. Ἤτοι περὶ τοῦ τί κάμνει εἰς τὰ ἄτομα, τὰς οἰκογενείας, τὰς κοινωνίας, τὰς φυλάς, τὰ Κράτη, τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ σύστημα τοῦ πλανωμένου κόσμου, καὶ τί εἰς ὅλα αὐτὰ δίδει τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ.

ΛΟΓΟΣ Α'.(1)

Τὴν σύγκρισιν τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συστήματος τοῦ Χριστοῦ ἂς κάμωμεν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου **ἀτομικῶς** θεωρουμένου. Ἂς ἐξετάσωμεν δηλαδὴ ποῦ εὑρίσκει καὶ αὐτὸ τὸ ἐγκόσμιον συμφέρον του καὶ αὐτὴν τὴν δυνατὴν ἐπὶ γῆς εὐτυχίαν του ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἂν τις τὴν εὑρίσκῃ εἰς τὸ σύστημα τοῦ κόσμου ἢ εἰς τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἕκαστος ἄνθρωπος σῶμα ἔχει καὶ ψυχήν, ἂς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημά μας καὶ ἂς κάμωμεν τὴν σύγκρισιν διὰ τὸ καθὲν ἐκ τούτων, ὅπως ἴδωμεν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ποῦ κερδίζει περισσότερον ὁ ἄνθρωπος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ποῦ μόνον δύναται νὰ κερδίσῃ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ πρῶτον ὡς πρὸς τὸ σῶμα.

Τί θέλομεν διὰ τὸ σῶμα ἡμῶν πρωτίστως; Ἡ ἀπάντησις ἀνέρχεται εἰς ὅλων στὸ χεῖλη· θέλομεν ὑγείαν. Δὲν τὴν ἐκτιμῶμεν πάντοτε ὅσον πρέπει, ὅταν τὴν κατέχωμεν· ἀλλ' εἰς τὴν παραμικρὰν προσβολήν της, συναισθανόμεθα ὅλην τὴν ἀξίαν της. Πλοῦτος, παλάτια, ἐξοχαὶ θυμάσιαι, κάλλη, νεότης, δόξα, δὲν δύνανται νὰ χαροποιήσουν καὶ ν' ἀναπαύσουν τὸν κατεχόμενον ἀπὸ ἀσθένειαν. Αὐτὸ τὸ στέρημα γίνεται βαρύτατον, ὅταν τὸ σῶμα διενοχλῇ καὶ βασανίζῃ ἡ ἀρρωστία. Ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην ὅταν κατακείμεθα καὶ προχωρῇ ὁ καιρὸς καὶ ἡ κακοπάθεια τῆς ὑγείας μας δὲν ἐπιφαίνηται καὶ ἡ ἀνάρρωσις δὲν ἐπέρχηται, αὐτὴν τὴν ἄλογον ζηλοτυποῦμεν φύσιν. Οὕτω πτηνὸν ἂν ἴδωμεν διὰ τοῦ ἀνοιχθέντος παραθύρου νὰ πετᾷ ἐλεύθερον καὶ φκιδρὸν νὰ σκορπίζῃ τὴν φωνήν του, ὡς αὐτὸ νὰ εὔμεθα ἐπιθυμοῦμεν, ἤ, μικρὸν ἀρνίον εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν φέροντες, τὸ ὁποῖον σκιρτᾷ ἀνὰ τὴν χλόην, εὐτυχέστερον αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας θεωροῦμεν. Πόσαι κόραι πλουσίων γονέων, καχεκτικαὶ καὶ ἀσθενικαί, δὲν ζηλεύουσι τὰ ῥόδα τῶν παρειῶν τῆς χωρικῆς, ἥτις ἐπὶ τῶν εὐῴστων ὤμων της τὴν στάμναν της ἀποκομίζει, ἢ παρὰ τὸ ῥυάκιον ἢ τὴν θάλασσαν μαλλιὰ προσβάτων ἢ κλινοσκεπάσματα πλύνει καὶ κοπανᾷ μὲ ἀνασκουμπωμένους δυνατοὺς βραχίονας καὶ μὲ χέρια ἀκούραστα, καρτερικά, σιδηρᾶ; Ὁ περίκλειστος ὑπ' ἀσθενείας ἐκκτομμυριοῦχος, βλέπων ἀπὸ τὰ ὑαλοπαράθυρα τοῦ καλοπεριποιημένου ἐξοχικοῦ κοιτῶνος του νὰ περνᾷ ὁ γεωργὸς φορτωμένος τὸ ἄροτρον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ τραγοῦδι εἰς τὸ στόμα, ἀναγκάζεται νὰ διερωτήσῃ τὸν ἑαυτόν του ἂν ὁ εὔθυμος καὶ ὑγιὴς αὐτὸς βιοπαλαιστὴς δὲν ἦνε πολὺ καλήτερός του. Καὶ τόσον ὁ πόθος τῆς ὑγείας μᾶς κατέχει καὶ μᾶς ἐκκαίει, ὥστε πολλάκις, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ νόσος μας ἦνε ἀθεράπευτος, πωλοῦμεν διὰ τὴν θεραπείαν μας τοὺς ἀγρούς μας καὶ ὑποθηκεύομεν τὴν οἰκίαν μας, δεικνύοντες οὕτω ὅτι προτιμῶμεν ὑγείαν μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον, παρὰ ἀσθένειαν μὲ πλούτη ἄφθονα καὶ περισσά.

Τὴν ὑγείαν λοιπὸν ταύτην, τὴν τοῦ σώματος, ποῖον σύ-

(1) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

στημα τὴν ἐξυπηρετεῖ καλήτερον ; Τὸ σύστημα τοῦ κόσμου ἢ τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ ;

Πρῶτος ὅρος τῆς ὑγείας εἶνε τὸ νὰ ἔχωμεν φυσικὰ σῶμα δυνατόν. Ποῖον λοιπὸν σύστημα καλλιεργεῖ τὸν ὅρον τοῦτον ; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ἡ πεῖρα ἡ καθημερινή. Οἱ γονεῖς οἱ ζῶντες κατὰ κόσμον, οἱ δοῦλοι τῆς σαρκὸς καὶ ὀπαδοὶ τῶν ματαίων καὶ ἀμέτρων διασκεδάσεων, αὐτοὶ γεννοῦν τέκνα ἀσθενικά, καταδικασμένα εἰς ἀρρωστίαν ἐξ αὐτῆς τῆς κοιλίας τῆς μητρός των. Σαπρὰ δένδρα παράγουν σαπροὺς καρπούς. Τὸ ἐναντίον συμβαίνει διὰ τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς φῶς ἐκ γονέων καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ χριστιανῶν. Γονεῖς, οἵτινες δὲν ἔφθειραν καὶ δὲν ἐμόλυναν καὶ δὲν ἐξήντλησαν καὶ δὲν παρέλυσαν τὸ σῶμά των, μεταδίδουν τὴν ὑγείαν τὴν ἰδικήν των καὶ εἰς τοὺς καρποὺς τῆς συζυγίας των. Ἁγνά, καθαρά, ἐγκρατῆ, σώφρονα τὰ σώματα του χριστιανοῦ πατρὸς καὶ τῆς χριστιανῆς μητρός, ἐπιμελῶς διαφυλάξαντα ὅλην των τὴν ζωτικότητα καὶ ὅλον των τὸ σφρίγος καὶ ὅλην των τὴν ἀκμήν, προικίζουν τὰ δι' αὐτῶν γεννώμενα σώματα μὲ ἐπίζηλα πλεονεκτήματα ὑγείας.

Οὐδὲ σταματᾷ ἕως ἐδῶ τὸ εὐεργέτημα, τὸ ὁποῖον ἓν σῶμα λαμβάνει διὰ τῆς χριστιανωσύνης τῶν γονέων. Ὁ θηλασμὸς ἐπηρεάζει σημαντικῶς τὴν ὑγείαν τοῦ βρέφους. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ἡ μήτηρ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος εἶνε ἡ φαρμακεύτρια τοῦ τέκνου της. Ἐὰν ἦνε πλουσία, τὸ παραδίδει εἰς ξένην τροφόν, ἡ δὲ ἰκτερικὴ ἐπιστήμη δὲν παύει ἀπὸ τὸ νὰ κατακραγγέλλῃ τὴν ἐντεῦθεν ἐπερχομένην βλάβην καὶ φθορὰν τῆς νηπιακῆς ἡλικίας.

Ἀλλ' ἂς λάβωμεν καὶ τὰς μητέρας τοῦ κοσμικοῦ ρεύματος, αἵτινες μόναι τὰ βρέφη των θηλάζουν. Τίποτε δὲν εἶνε λεπτότερον καὶ εὐαισθητότερον ἀπὸ τὸ γάλα τὸ μητρικόν. Ὁ φθόνος, ἡ μοχθηρία, ἡ ζήλια, ἡ μέριμνα, ἡ ἀθυμία, τὸ δηλητηριάζουν· ὁ θυμός, ἡ ὀργή, ὁ παροξυσμός, τὸ διαταράττουν· καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ μήτηρ ὑποσκάπτει τοῦ τέκνου τὴν ὑγείαν. Ἡ μήτηρ τῶν ματαίων συνηθειῶν τοῦ κόσμου ἀνήκει περισσότερον εἰς τὴν βλακείαν της καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὸ τέκνον της. Τὸ τέκνον τῇ εἶνε ὡς ἓν βάρος, ὡς μία ἄλυσις, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐκ φύσεως αἰσθάνεται πρὸς αὐτό. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν φόρτον τοῦτον εὐχαρίστως τὸν ἀποβάλλει. Ἡ φλυαρία καὶ ἡ κακογλωσσιὰ εἰς τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις καὶ δεξιώσεις τὴν γοητεύουν· τὸ νὰ τρέξῃ εἰς τὰ ἐμπορικά, διὰ νὰ σκοτώσῃ ὥραν, τῇ εἶνε ἀπαραίτητον· οἱ χοροὶ καὶ τὰ θέατρα τὴν σύρουν εἰς τοὺς βρόχους των, οὐδὲ τὴν μέλει, ἐὰν, ἐνῷ αὐτὴ γλεντᾷ, τὸ τέκνον της σκάζῃ ἀπὸ τὸ κλάψιμον ἀνεπιτήρητον, ἡ δέχηται καὶ τὰ τσιμπήματα τῆς ὑπηρετρίας καὶ τῆς παραμάνας, οὐδὲ συλλογίζεται ὅτι ἐπιστρέφουσα ἀγρυπνισμένη, ἐξηντλημένη καὶ καταπεπονημένη, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ τέκνον της θέσῃ εἰς τὰ στήθη της, τὸ ποτίζει ὄχι γάλα ἀλλὰ δηλητήριον· ἀφήνω πλέον ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι τὸ καλοκαίριον εἶνε ἱκαναὶ νὰ παραμείνουν καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὰ ὀπαίθρια θέατρα, εἰς τοὺς φασουλῆδες καὶ γκαραγκιοζῆδες, σύρουσαι μαζί καὶ τὰ μωρά των. Τί φέρουν αὐτὰ ὅλα ; Κλονισμὸν ὑγείας τῶν βρεφῶν, ὅστις παρακολουθεῖ καὶ βασανίζει καὶ εἰς τὰς κατόπιν ἡλικίας.

Τὸ ἐναντίον τούτων συμβαίνει ἐκ μέρους τῆς χριστιανῆς μητρός, βοηθουμένης ἀπὸ χριστιανὸν σύζυγον. Τὸ γάλα της εἶνε γλυκύ, ὅπως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ πραότης, ἥτις πληρωμυρεῖ εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ πλήρες ζωῆς καὶ δυνάμεως, ὅπως ἡ θεία πίστις, ἡ δίδουσα εἰς τὴν ψυχήν της ἠρωισμόν, ὑπομονήν, καρτερίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς βιοτικὰς περιστάσεις καὶ δοκιμασίας. Καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς δὲν εἶνε μόνον ταῦτα. Ἀρ' ἧς στιγμῆς συνέλαβε, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνδρα της. φροντὶς αὐτῆς καὶ λογισμὸς καὶ ἔρως καὶ ζωὴ εἶνε τῆς καιλίας της ὁ καρπός. Καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ τέκνου της εἶνε ἑτοίμη ὁλόκληρον τὸν ἑαυτόν της νὰ δώσῃ. Εἰς τὴν μικράν του κούνιαν ἐμπεριέχεται δι' αὐτὴν ὁλόκληρος κόσμος γεμᾶτος ἀπὸ ἱερὰ καθήκοντα καὶ θέλγητρα, καὶ ὁλόκληρος ὁ βίος της, ὡς ὁλόκληρος ἡ ψυχή της, τείνει εἰς τὸ νὰ στερεώσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ μικροῦ της. Διότι εἶνε βίος μὲ μέτρον, μὲ σύνεσιν, μὲ σωφροσύνην, μὲ τάξιν, μὲ ἐγκράτειαν, μὲ πολλὴν προνοιαν καὶ μὲ πολλὴν στοργήν. Τοιουτοτρόπως τὰ θεμέλια τῆς σωματικῆς ὑγείας ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ἡμῶν καταβάλλονται στερεώτερα εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον βασιλεύει τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ ἡ ἡλικία προχωρεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην, ἀφ' ἑαυτοῦ του πλέον, νὰ ἐξασφαλίσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγείαν του, ἢ νὰ τὴν στερεώσῃ ἂν ἦνε κάπως κλονισμένη. Ποῖον λοιπὸν σύστημα εἶνε καὶ ἐδῶ ὠφελιμώτερον καὶ εὐεργετικώτερον ;

Ὅρος ἀπαραίτητος, ὅπως διατηρηθῇ ἡ στερεωθῇ ἡ ὑγεία, εἶνε ἡ **ἐγκράτεια.** Ποία δὲ ἐγκράτεια ; Ἡ **ἐσωτερικὴ** καὶ ἡ **ἐξωτερική.** Τί ἐννοῶ λέγων **ἐσωτερικὴν ἐγκράτειαν ;** Τὸ νὰ εἴμεθα καθαροὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας μας, καὶ ἐξουσιαστικοὶ εἰς τὰ πάθη μας. Νὰ εἴμεθα λ. χ. ἀνώτεροι ἀπὸ τὴν ὁρμὴν πρὸς φθόνον, πρὸς ὑπερηφάνειαν, πρὸς κενοδοξίαν, πρὸς πλεονεξίαν, πρὸς φιληδονίαν, πρὸς πολυποσίαν, πρὸς πολυφαγίαν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· καὶ νὰ μὴ ἀφήνωμεν τὴν ψυχήν μας νὰ ὑποκύπτῃ εἰς θυμόν, εἰς ὀργήν, εἰς ἀθυμίαν, εἰς φόβον παράλογον, εἰς ἀπογοήτευσιν, εἰς ἀπελπισίαν, καὶ τὰ παραπλήσια. Τί δὲ ἐννοῶ, ὅταν λέγω **ἐξωτερικὴν ἐγκράτειαν ;** Τὸ νὰ κανονίζωμεν οὕτω πως τὴν διαγωγὴν καὶ τὸν τρόπον τοῦ βίου μας, ὥστε, ἐλεύθεροι ἀπὸ καταχρήσεις καὶ ἀμετρίας, νὰ ὠφελῶμεν τὴν ζωὴν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μας.

Καὶ ἤδη ἂς ἐρωτήσωμεν· τί κάμνουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ τῶν αἰσθητικῶν παραπλανήσεων ; Εἶνε ἀχάλινωτοι, καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐσωτερικῶς τοὺς φλογίζουν καὶ τοὺς κατατρώγουν αἱ πλέον ἀκάθαρτοι ἐπιθυμίαι καὶ τὰ πλέον ἄτοπα καὶ καταστρεπτικὰ πάθη. Ἡ ψυχή των εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ καὶ σφοδρὸν σάλον καὶ ἔντασιν καὶ βίαν, τὸ δὲ σῶμά των ἐντεῦθεν φθείρεται διαρκῶς ὡς ἀπὸ σκώληκα, ἢ ὑρίσταται τὰ κινδυνώδη ἀποτελέσματα ἑνὸς ἀμέτρου κοχλασμοῦ. Ὁ λαὸς τὸν φθονερὸν τὸν

λέγει *πετρωμένον*· λέγει οὕτω ὅτι φθοροποιὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῆς κακίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ σώματος. Καὶ εὐλόγως· ὅταν ψυχή τις εὐκολα ἀθυμῇ καὶ καταβάλληται καὶ τήκηται καὶ μαραίνηται καὶ ἀνησυχῇ καὶ σαλεύηται καὶ κοχλάζῃ καὶ διαρρηγνύηται, ὅταν λ. χ. ζηλοτυπῇ καὶ φθονῇ καὶ ἐξάπτηται καὶ ἐρεθίζηται καὶ μεμψιμοιρῇ καὶ μεριμνᾷ καὶ παρασκοτίζηται καὶ κλαίῃ καὶ κόπτηται καὶ ὀλοφύρηται, ὅταν συχνὰ ἂν ὄχι πάντοτε κυματίζηται, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὰ θέλγητρα τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς εὐχαριστήσεως, τῆς γαλήνης, ἡ ψυχὴ αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ φθείρῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸ σῶμα, ὅπως μία ὑπέρμετρος θερμοκρασία διαρρηγνύει τὸν λέβητα, ὅπως ὁ σκόρος κατατρώγει τὸ ὕφασμα, ὅπως ὁ ἀναβάτης ὁ παράφρων ἢ μέθυσος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκφεύγουν οἱ χαλινοί, θὰ συντρίψῃ μαζὶ μὲ τὴν κεφαλήν του καὶ τὸ ἄλογον. Ἀνάλογόν τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Διὰ τί ; Τὸ εἴπομεν ἤδη· διότι δὲν κατέχουσι τὴν **ἐσωτερικὴν ἐγκράτειαν.**

Ἀλλὰ τοῖς λείπει αὐτὴ μόνον ; Ὁποῖα τὰ ἔσω, τοιαῦτα καὶ τὰ ἔξω. Καὶ ὅπου διεφθαρμένον εἶνε, ἀρρύθμιστον καὶ ἄτακτον τὸ ἦθος, τοιοῦτος ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ ὅλος βίος. Παρατηρήσατε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Τί εἶνε ; Ἀκρατεῖς· Ποῦ ; Εἰς ὅλα. Εἰς τὸ φαγητόν, ὅπου τοὺς διακρίνει λαιμαργία. Εἰς τὸ ποτόν, ὅπου τοὺς διακρίνει μέθη. Εἰς τὴν διασκέδασιν, ὅπου τοὺς διακρίνει ἀσωτία. Εἰς τὴν ἡδονήν, ὅπου τοὺς διακρίνει τρυφὴ καὶ ἀσέλγεια. Εἰς τὸν τρόπον των τὸν πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπου τοὺς διακρίνει φθόνος, ζηλοτυπία, ὀργή, κακολογία, φιλονεικία, μάχη. Τί δὲ φέρουν ὅλα ταῦτα ; Φθορὰν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ὄλεθρον τοῦ σώματος. Πολυφαγία καὶ μέθη τέρπουν προσωρινῶς, διὰ νὰ συγκλονίσουν μετ' ὀλίγον ὅλον τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν καὶ νὰ τὸν φιλοδωρήσουν πλείστας καὶ βαρυτάτας ἀσθενείας. Αἱ διασκεδάσεις, τὰ γλέντια, τὰ ξενύχτια, σαλεύουν τὸ νευρικὸν σύστημα, παραλύουν τὸν στόμαχον, φιλοδωροῦν πλευρίτιδας, περιπνευμονίας, φθίσεις, μαρασμὸν πρόωρον καὶ θάνατον πρὶν τὸν θελήσῃ ὁ Θεός. Τὸ φιλόσαρκον καὶ φιληδονον τοῦ κοσμικοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀφαιρεῖ μαζὶ μὲ τὰ μῦρα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἰκμάδα καὶ τὴν ζωτικότητα τοῦ σώματος, καὶ τὸ σῶμα τοῦτο, ἀφθόνως προικοδοτούμενον μὲ διαφόρους ἀσθενείας, σήπεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, πρὶν ἡ ἀρχίσῃ νὰ σήπηται μέσα εἰς τὸν τάφον. Εἰς μίαν δὲ ἀκόμη ἀκατάπαυστον διέγερσιν καὶ σύγκρουσιν καὶ κραυγὴν καὶ μάχην τοῦ κοσμικοῦ ἀνθρώπου, ἡ σωματική του ὑγεία διασείεται καὶ κρημνίζεται μέρος πρὸς μέρος, ὄχι δὲ σπανίως ἄνθρωποι ὑγιέστατοι ἐν ὥρᾳ σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ ἔφεραν διὰ μιᾶς τὸν θάνατον εἰς τὸν ἑαυτόν των. Καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἔγινε, χειρότερόν τι γίνεται. Ὁποῖον ; Μία ἀκατάπαυστος μέριμνα καὶ σκουτούρα διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόσμου τούτου, μία διαρκὴς ἀγωνία, εἰς φόβος καὶ μία καὶ κραυγὴ καὶ μεμψιμοιρία κατὰ τῆς ζωῆς, ἐνοχλήσεις καὶ ἀγανακτήσεις ἐξ ἐχθρῶν, ἐξ ξένων, ἐκ οἰκείων, ἐξ φίλων, φθείρουν καὶ καταβρώγουν τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ζωὴν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον διατελεῖ τρόπον τινὰ ὑπὸ διαρκῆ βάσανον καὶ διαρκῆ φόνον.

Εἰνέ τις μεταξύ σας, εἰνέ τις εἰς τὸν κόσμον ὅλον, ὅστις νὰ ζηλεύῃ τὴν τύχην ταύτην τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου τῆς κοσμικῆς πλάνης καὶ ἀπάτης ; Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσητε ὅλην τὴν ἀθλιότητα τοῦ συστήματος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διαπράττονται αἱ τοιαῦται κακουργίαι κατὰ τῆς σωματικῆς ὑγείας, ἂς ἐξετάσωμεν ἤδη τί γίνεται ἡ σωματικὴ ἡμῶν ὑγεία ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ συστήματος τοῦ Χριστοῦ. (ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ, ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως»

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι·

Ἀρκόμενος ἐνταῦθα τὴν πρώτην τρέχοντος μηνὸς, μετὰ τὴν πέρανσιν τῆς ἐπαρχιακῆς περιοδείας, ἣν ἐποιησάμην πρὸς διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου, καθ' ἣν μοι ἔδωκεν ὁ Σύλλογος ἐντολὴν, καθυποβάλλω ἐκ καθήκοντος εἰς τὸ Συμβούλιον περιληπτικὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ ταύτην πεπραγμένων μοι.

Ἀναχωρήσας ἐντεῦθεν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἀπεβιβάσθην τὸ πρῶτον εἰς Ἀταλάντην πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος, ἔνθα ἠρξάμην τοῦ ἔργου τῆς διδασκαλίας τετράκις ὁμιλήσας ἐνώπιον παλλοῦ πλήθους προθυμότατα καὶ μετὰ κατανύξεως ἀκροασαμένου.

Ἐξ Ἀταλάντης μετέβην εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Λοκρίδος ἐπισκεψάμενος καὶ ὁμιλήσας ἀλλαχοῦ μὲν δίς, ἀλλαχοῦ δὲ ἅπαξ, εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν δήμων Ἐλατείας, Δρυμίας, Τιθορέας καὶ εἰς τινα μικρὰν κώμην τοῦ τελευταίου δήμου. Πάντα τὰ εἰρημένα μέρη πρωτοστατούσης τῆς Ἀταλάντης ἀπεδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πλείστου ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον.

Ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν πάλιν εἰς Ἀταλάντην ἀνεχώρησα διὰ Στυλίδος εἰς Λαμίαν, ἔνθα μοι ἐγένοντο πλεῖστα παράπονα ἀπὸ μέρους πολλῶν ἐντίμων οἰκογενειαρχῶν καὶ λοιπῶν ἠθικῶν ἀνδρῶν διὰ τὸν ἐν τῷ τόπῳ των ἠθικὸν βόρβορον, τὸν ὁποῖον ὑπέθαλπε σκανδαλωδέστατα ἡ αὐτόθι Ἀστυνομία. Τὸν λαὸν τῆς Λαμίας πλεῖστον ἐξετίμησα καὶ ἠγάπησα εὑρὼν αὐτὸν εὐπλατότατον, ἄξιον τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Σύρου Λυκούργου, ὅστις πάλαι ποτὲ παραμείνας καὶ ὁμιλήσας ἐν Λαμίᾳ κατὰ τὴν διὰ τὰ λουτρὰ τῆς Ὑπάτης ἐκεῖθεν διέλευσίν του εἶπε περὶ Λαμιέων στερουμένων τότε Ἀρχιερέως τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά· «χαρὰ στὸ γεωργὸ ποῦ θὰ καλλιεργήσῃ τέτοιο εὔφορο χωράφι».

Ἐν Λαμίᾳ εἰργάσθην ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἐξυγιάνσεως τῆς πόλεως, ἔκαμον ἐν τῇ κεντρικῇ πλα-

τείᾳ σειρὰν ὁμιλιῶν καὶ παρκαστάσεις ἁρμοδίως, καὶ ἀπασχολήθην ἐκεῖ καὶ ἐν τοῖς πέριξ, ἐν Σπυλίδι δηλονότι, Τ'πάτῃ κλπ. περὶ τὰς δέκα καὶ πέντε ἡμέρας. Πρὸς τοῦτοις καθῆκόν μου ἀπαραίτητον θεωρῶ νὰ ἀναφέρω πρὸς τὸν Σύλλογον τὴν ἐξόχως λαμπρὰν διαγωγήν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἠθικοθρησκευτικὴν ἐργασίαν ἡμῶν, τοῦ λίαν ἀκεραίου καὶ νομιμονεστάτου νομάρχου Φθιώτιδος κ. Ἰωάννου Σπανίδου, ὅστις πολλαχῶς συνέστησεν αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ ἰδίου του παραδείγματος ὑπεστήριξε. Πρὸς δὲ καὶ ὁ δήμαρχος Λαμιέων κ. Κρίτσας πάνυ εὐγενῶς προσηνέχθη καὶ ἐπανειλημμένως μοι ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συνδημοτῶν του διὰ τὴν διενεργηθεῖσαν αὐτόθι διδασκαλίαν. Ἐκ Λαμίας διὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀντινίτσης κειμένης ἐν τῇ πελαιᾷ γραμμῇ, ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς σειρᾶς τῶν ὀρέων τῆς Ὄρθρυος, καὶ διὰ τοῦ Δομοκοῦ, ἔνθα καὶ ὡμίλησα δεξιωθεὶς παρὰ τοῦ δημάρχου κ. Ι. Καρατζᾶ, εἰσῆλθον εἰς Θεσσαλίαν. Μεταβὰς δὲ ἀπὸ Δομοκοῦ εἰς τὴν Φάρσαλον ὡμίλησα καὶ ἐκεῖ δίς, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ νομοῦ Θεσσαλιώτιδος ἅπαξ πλὴν τῆς Καρδίτσης, πρωτευούσης τοῦ νομοῦ, ἐν ᾗ ἔκαμον ἐπίσης πειρὰν ὁμιλιῶν ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ καὶ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἅπαξ.

Ὡσαύτως ὁ λόγος ἔτυχε τῆς αὐτῆς ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς καὶ ἐν Τρικκάλοις καὶ ἐν Καλαμπάκᾳ, ἔνθα ὡμίλησα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου στρατοῦ. Ὁ αὐτόθι Σεβ. ἀρχιεπίσκοπος κ. Προκόπιος ἐφάνη προθυμότατος ἐν πᾶσι καὶ πολλὰς περιποιήσεις μοι ἐπεδαψίλευσεν. Ὡσπίσης καὶ οἱ ἐν ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς τῶν Μετεώρων Πατέρες προσηνέστατα ἐν πᾶσι καὶ λίαν συναδέλφως προσηνέχθησαν.

Ἐν Τρικκάλοις ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων φίλων, οὓς ἐγνώρισα, ἠτύχησα νὰ γνωρίσω καὶ ἕνα ἄριστον στρατιωτικὸν μαργαρίτην, τὸν φρούραρχον τῆς πόλεως ἀντισυνταγματάρχην κ. Κωνσταντινίδην, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν κοινὴν πεποίθησιν καὶ ἀντίληψιν χαρακτηρίζει εὐσέβεια, εὐγένεια καὶ πολυμάθεια. Ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἐπισκεψάμενός με ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἠτήσατο ἰδιαιτέραν ὁμιλίαν διὰ τὸν αὐτόθι στρατὸν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὁ εἰρημένος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἱκανότητα τῆς πραγματικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς δυνάμεως τῆς Πίστεως, τούτου δ' ἕνεκα ἐπισπᾷ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην πάντων. Ἐκπληρῶν δὲ ἐν ἐπιγνώσει τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα καὶ φαιτῶν τακτικώτατα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κεῖται ὡς πρότυπον καὶ εὐγλωττότατον παράδειγμα ἀληθῶς γενναίου στρατιώτου καὶ ἐναρέτου πολίτου.

Ἐκ Τρικκάλων, ἔνθα ἔκαμον 9 ἐν ὅλῳ ὁμιλίας, διελθὼν διὰ τῆς μεθορίου γραμμῆς Κουτσοχείρου, Τσιοτίου καὶ Ζάρκου, καὶ ὁμιλήσας εἰς τὰ δύο τελευταῖα, μετέβην εἰς Λάρισαν, ἐν ᾗ ἔκαμον ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸν Στρατὸν καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς ὁμιλιῶν καὶ ἐξ ἑτέρας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ τρεῖς ἐγένοντο ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῶν δικαστηρίων, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου.

Μετὰ δεκαήμερον ἐν Λαρίσῃ διαμονὴν ἀνεχώρησα εἰς Τύρναβον, ἔνθα ὁ λόγος ἔτυχεν ἐκτάκτου ὑποδοχῆς καὶ ἐγὼ ἐξαιρέτου καὶ ἐδελρικῆς δεξιώσεως ἀπὸ μέρους τῶν ζηλευτῶν κατοίκων τοῦ Τυρνάβου. Ὡμίλησα ἐκεῖ τρεῖς ὁμιλίας καὶ ἀνὰ μίαν εἰς Δελέρια καὶ Καζακλάρ. Ὁ ἱκανὸς καὶ ἐνάρετος εἰρηνοδίκης Γαλανόπουλος, αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ προεστάμενοι τοῦ τόπου καὶ ἐπιστήμονες, οἷον ὁ δήμαρχος, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος, οἱ ἰατροί, οἱ νομικοὶ καὶ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς σύμπας, ἠκρόασαντό μου μετὰ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ παλλαχῶς εὐηρεστήθησαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ἑαυτῶν εὐαρέσκειαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Ἐκ Τυρνάβου ἀνῆλθον διὰ Δελερίου, ἔνθα ὡμίλησα ἅπαξ, εἰς Ραψάνην, ὅπου ἐδίδαξα δίς. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μέρη οἵ τε δήμαρχοι, οἱ διδάσκαλοι, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς προθύμως καὶ μετὰ ζήλου ἤκουσαν τὸν θεῖον λόγον. Ὁ κ. δήμαρχος Ραψάνης ἐκ ζήλου συνετέλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ μέρη, τὰ ὁποῖα δὲν περιελάμβανε τὸ πρόγραμμά μου. ἀλλ' ἕνεκα τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἐπελθόντος σκότους τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν περιπετειῶν ἡ παραβίασις τοῦ προγράμματος ἐπληρώθη μὲ πολὺν κόπον καὶ ἀλληνθυσίαν.

Κατελθὼν ἐκ Ραψάνης καὶ τῶν πέριξ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Τζάγεζι ἀνῆλθον μετὰ μικρᾶς βροχῆς διὰ τῶν ὡραίων Τεμπῶν εἰς Ἀμπελάκια ἔνθα ὡμίλησα δίς. Καὶ ἐνταῦθα παρετηρήθη τὸ λαμπρὸν φαινόμενον τῆς θρησκευτικῆς δίψης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ αὐτόθι συνάδελφοι ἱερεῖς, οἱ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐν γένει τῶν κατοίκων ἡ προθυμία καὶ περιποίησις μὲ ἀνεκούφισαν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους μου, οὓς εἶχεν ἐπιτείνῃ ἡ μελανανεφὴς κεφαλὴ τῆς Ὄσσης καὶ τὸ ἀγριωπὸν τοῦ Ὀλύμπου, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εὑρισκόμην.

Ἐξ Ἀμπελακίων μετέβην εἰς τὸ μέγα Κερσιλὶ ἔνθα ἐνώπιον πολλῶν καὶ λίαν προθύμων ἀκροατῶν ὡμίλησα τὸ αὐτὸ ἑσπέρας· διανυκτερεύσας δὲ αὐτόθι ἀνεχώρησα τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης εἰς Ἀγυιὰν ὅπως μείνω ἐκεῖ δύο ἡμέρας· ἀλλ' ἡ ἀνεκδιήγητος προθυμία καὶ ὁ ζῆλος ἁπάντων τῶν κατοίκων ἀπὸ τοῦ δημάρχου μέχρι τοῦ τελευταίου μὲ ἠνάγκασαν νὰ παραμείνω ἐπὶ πενθήμερον χωρὶς βεβαίως νὰ εἶνε δυνατὸν ἐν περιληπτικῇ τοιαύτῃ ἐκθέσει νὰ δύναμαι νὰ ἀφηγηθῶ τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τὴν ἁγίαν περὶ τὰ πνευματικὰ προθυμίαν τῶν εἰρημένων ἀνθρώπων ὡς καὶ τῶν πέριξ οἰκούντων, ἐξ ὧν τινες κατήρχοντο πρὸς ἀκρόασιν τοῦ θείου λόγου εἰς Ἀγυιὰν καὶ ἀνήρχοντο νύκτωρ μετὰ φανῶν εἰς τὰ χωρία αὐτῶν. (Ἀκολουθεῖ).

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 155).

Ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε δράμα ἀγῶνος καὶ θριάμβου τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, τῆς ἀληθοῦς καὶ παντοτεινῆς χαρᾶς κατὰ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης. Αὐτοὶ εἰθισμένοι εἶνε, χεῖράς τε καὶ πόδας δεδεμένοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ὕλης ὁλόκληροι νὰ παραδίδωνται, καὶ πᾶν, ὅ,τι τὰ ἀγενῆ καὶ ἐλέθρια πάθη θεραπεύει καὶ ἐνισχύει, εὐκολώτατα εἰς θεῖον λατρεύειν νὰ ἀνεβιβάζωσιν. Ἐπὶ πᾶσιν ἡ θρησκεία εἶνε φῶς. . . . αὐτοὶ δὲ εἶνε σκότος. Ἡ θρησκεία εἶνε ἀλήθεια καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις, αὐτοὶ δὲ εἶνε ψεῦδος καὶ πλάνη. Ἡ θρησκεία εἶνε δικαιοσύνη· αὐτοὶ δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς εὐχαριστοῦνται νὰ ἀπολαμβάνωσιν· Ἡ θρησκεία εἶνε ἀγάπη, ἐπιείκεια, οἰκτιρμός, ἔλεος καὶ μετὰ πάντων εἰρήνη καὶ γαλήνη . . . Αὐτοί, ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζόνες, εἰς τὸ ἄγκωμα τοῦ φθόνου ἠδύνονται, εἰς τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν τρέφονται, εἰς τὴν συκοφαντίαν καὶ τὴν διαβολὴν ἀγάλλονται, εἰς τὴν ἐρίθειαν καὶ τὰς φαύλας ἀντεγκλήσεις ἀναπτύσσουν ἡρωϊσμὸν καὶ ζητοῦν κλέος καὶ θέσιν ὑπεροχῆς.

Εἰς τοιαύτην τινὰ κατάστασιν εὑρίσκεται τὸ ἠθικὸν ταμεῖον τῆς ψυχῆς των. Ὁ ἱερεὺς τὴν θρησκείαν ἐκπροσωπῶν εἶνε εἰς αὐτοὺς ὅ,τι καὶ ἡ θρησκεία. Τυφλοὶ ὄντες, θέλουν νὰ πείσωσιν ἑαυτούς, ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε λόγος κενός, μωρώ, καὶ χίμαιρα διὰ τοὺς ἀμαθεῖς. Ζῶσι μακρὰν αὐτῆς καὶ ἀγωνιζονται παρακούοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ περιφρονοῦντες τὴν κρίσιν τοῦ νοῦν ἐχόντων ἀνθρώπων. Εἰς τοὺς λόγους των βλασφημοῦν τὸ ἅγιον αὐτῆς ὄνομα, εἰς τὰ ἔργα των παραβαίνουσι τὰς σωτηρίους ἐντολάς της.

Ἐκ τοῦ φυράματος αὐτῶν εἶνε οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρωΐδες τῶν πολυπλόκων καὶ καὶ καταχθονίων οἰκογενειακῶν δραμάτων, τῶν ὁποίων ὀπόθεσις εἶνε πάντοτε ἡ ἀχαλίνωτος σφριγῶσα σάρξ ἡ ἀποτυφλοῦσα καὶ εἰς τὰ ἀνήκουστα ἐξωθοῦσα. Εἰς τὸ φύραμα αὐτὸ ἀνήκουσιν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ ἀπύλληπτοι μεγάλοι καὶ μεγάλαι ἐγκληματίαι. Εἰς τὸ φύραμα αὐτὸ ἀνήκει τὸ κορύφωμα τοῦ ἀμαιβαίου τῶν ἀνθρώπων ἐξευτελισμοῦ.

Παρουσιάζεται ὁ Ἱερεύς, φυσικῶς ἐξεγείρονται, δυσκαστεροῦσι, μαίνονται—εἶνε ἔλεγχος τῆς ἀπρεποῦς καταστάσεώς των, ἐνῷ αὐτοὶ εἰς αὐτὴν προσκεκολλημένοι λίαν εὐχαρίστως διάγουσι καὶ ἀπόλλυνται.—Πιέζονται ἐσωθεν νὰ ἀποκρούσωσι τὴν ὀχλήραν τοῦ Ἱερέως παρουσίαν καὶ νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι *οὐδὲν κοινὸν αὐτοῖς* καὶ ἐκείνῳ, διότι *οὐδὲν κοινὸν αὐτοῖς καὶ τῇ θρησκείᾳ*, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλο τι νὰ πράξωσιν, ἐκσπῶσιν εἰς χλεύην καὶ περιφρόνησιν τοῦ ἀκρογωνιαίου τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος λίθου... οἱ ἀνόητοι!

Ὑπάρχουσιν οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πρὸς τὸν Ἱερέα συμπεριφορᾶς εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ τῷ Ἱερεῖ.

Ὁ Ἱερεύς, λέγουσιν, ἐν ὅλῳ ἐννοούμενος, εἶνε ἀμαθὴς καὶ ἀπαίδευτος, ῥυπαρὸς δὲ καὶ ρακώδους, ὡς τὰ πολλὰ περιβολῆς, ἕνεκα ἐνδείας καὶ τῆς ἀπροσεξίας του. Ὁ Ἱερεύς, λέγουσιν, εἶνε ἀνάξιος τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, διότι χθὲς μὲν ἦτο χειρώνακτ τις εἰς βαναύσους ἀσχολούμενος ἐργασίας, σήμερον δὲ τοιοῦτον ἔξοχον καὶ μέγα ἀξίωμα περιβέβληται. Ὁ Ἱερεύς, λέγουσιν, εἰς ἄτοπα καὶ φαῦλα ἐκπέπτωκε τοσαῦτα διὰ τοῦ σχήματός του καὶ τῆς ἀποστολῆς του ἐπαγγελλόμενος· λοιπὸν προσηλακισμοῦ ἄξιος καὶ ἐξονυχίσεως ὑπεύθυνος.

Παρακλείπω, ὅτι τοιαῦτα περὶ τοῦ Ἕλληνος Ἱερέως λέγουσι μόνον οἱ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐκφυλοι, οὓς εἴδομεν τίνες εἶνε.

Ἀλλὰ καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐξετάζοντες τὸ δικαιολογητικὸν τοῦτο ἐπιχείρημα εὑρίσκομεν, ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἄτοπον, διότι δὲν εἶνε λογικόν. Ὁμιλεῖ πρὸς ἐκεῖνο, καθ' ὃ οἱ πλήρεις παντὸς δόλου καὶ πάσης κακοβουλίας ἀναρχικοὶ ἔχουσι δίκαιον τὴν ἐξέτασιν τῶν βασιλέων βουλευόμενοι, διότι ὑπάρχουσι καὶ βασιλεῖς τυραννικοὶ καὶ ἄδικοι.

Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγῃ τις: Περιφρονῶ πάντα δικαστήν, διότι ὑπάρχουν δικασταὶ δωροδόκοι καὶ ἀσυνείδητοι. Ἀπεχθάνομαι καὶ μισῶ τοὺς ἰατρούς, διότι ὑπάρχουσιν ἰατροὶ ἀνεπιλήπτοι καὶ δολοφόνοι. Ἠδελύττομαι τοὺς στρατιωτικούς, διότι ὑπάρχουσι στρατιωτικοὶ τεθωμμένοι καὶ ἐκδεδιωγμένοι, ἐγωϊσταὶ καὶ δειλοί.

Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶνε παράλογα, καὶ ἀνθρώπων μὴ σωφρονούντων ἴδια.

Πρῶτον, διότι ὀλίγιστοι τῶν Ἑλλήνων Ἱερέων ὡς πρὸς *τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν* εἶνε ἀνάξιοι τῆς ἀποστολῆς των, πάντες δὲ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς κατὰ βάθος ὄντες, φέρουσιν ἐν τῇ καθ' ὅλου αὐτῶν συμπεριφορᾷ τὰ στίγματα τοῦ ἐθνικοῦ μαρτυρίου, καὶ ὑπενθυμίζουσι τὰς ἀτελείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτειακῆς ἡμῶν καταστάσεως. Δεύτερον, διότι τῆς στοιχειώδους λογικῆς ὑπαγόρευσις εἶνε, ὅτι ἡ ἀτέλεια καὶ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων δὲν αἴρει τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὑπουργήματος. Οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὴν ἀτέλειάν των καὶ τὴν κακίαν των παρέρχονται, ἀλλὰ ἡ ἀξία καὶ σημασία τοῦ ἀξιώματος, τοῦ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐξευρεθέντος καὶ θεσπισθέντος, μένει αἰώνιος.

Σᾶς βεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν εἶνε τὸ ὑπὲρ τῶν Ἱερέων ἐνδιαφέρον τὸ κινοῦν εἰς τὴν περιφρόνησιν πρὸς πάντα ἀνεξαιρέτως Ἱερέα, διότι, ἂν ἦτο πράγματι ἐνδιαφέρον, δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο εἰς χλεύην καὶ περιφρόνησιν, ἀλλὰ εἰς λύπην καὶ οἶκτον· ἀλλὰ εἶνε ἡ κατέχουσα τὴν καρδίαν ἀσέβεια, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν οὐσιώδη ἔννοιαν τῆς θρησκείας, ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐχαρακτηρίσαμεν.

(Ἀκολουθεῖ). **Τιμόθεος Ἀναστασίου.**

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.

ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν,

καὶ Ἔκθεσις παντῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ

Καθηγητοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 155).

— Μοὶ ὑπέμνησας τὸν Ἀβραάμ, καὶ κλῶς ἔπραξας, Σεμουήλ. Καὶ περὶ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν

Ἀβραὰμ εἰς πυκνότατον σκότος εὑρίσκονται οἱ Ῥαββῖνοι, καὶ ὄντες κυτοὶ ἐσκοτισμένοι ἀπατῶσι καὶ πλανῶσι τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν.

— Πῶς ; δὲν ἐννοῶ.

— Ἀνάγνως, παρακαλῶ, τοὺς ἑξῆς στίχους τοῦ ΙΖ' Κεφ. τοῦ *Μπερεσίθ*.

Καὶ ἔδειξα εἰς τὸν Σεμουὲλ τοὺς στίχους.

Καὶ αὐτὸς ἀνέγνω ;

—«1ον. Καὶ ὅτε ἦτο ὁ Ἄβραμ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐτῶν, ἐφάνη ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, ἐγὼ εἶμαι Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ· περιπάτει ἐνώπιόν μου, καὶ ἔσο τέλειος.

2ον. Καὶ θέλω στήσει τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ· καὶ θέλω σὲ *πληθύνει σφόδρα σφόδρα*.

4ον. Ἐγώ, ἰδού, ἡ διαθήκη μου εἶναι πρὸς σέ· καὶ θέλεις γίνει πατὴρ *πλήθους ἐθνῶν*.

5ον. Καὶ δὲν θέλει καλεῖσθαι πλέον τὸ ὄνομά σου *Ἄβραμ*, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου θέλει εἶσθαι *Ἀβραάμ*, διότι πατέρα πλήθους ἐθνῶν σὲ κατέστησα.

6ον. Καὶ θέλω σὲ αὐξήσει σφόδρα σφόδρα, καὶ θέλω σὲ καταστήσει εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς θέλουσιν ἐξέλθει ἐκ σοῦ».

— Τί παρατηρεῖς ἐδῶ, Σεμουέλ ; ἠρώτησα.

— Παρατηρῶ, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀβραὰμ δὲν εἶνε πατὴρ ἑνὸς ἔθνους, δηλ. τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, ὅπως ψευδόμενοι καυχῶνται οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ *κατέστησεν* αὐτὸν «*πατέρα πλήθους ἐθνῶν*».

— Ποῖα νομίζεις, ὅτι εἶνε τὰ ἔθνη ταῦτα; ἠρώτησα.

— Εἶνε φανερόν, εἶπεν, ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν ἄλλων Ἠπείρων, ὅσα ἔχουσι τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, Ἕλληνες, Ἰταλοί, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Ῥῶσσοι, Ἱσπανοί, Πορτογάλλοι καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, τὰ ἔθνη τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν ἄλλων Ἠπείρων ἔχουσι πατέρα τὸν Ἀβραάμ.

— Ὅτι τὰ ἔθνη τῆς γῆς θέλουσι πιστεύσει εἰς τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, ὅπως τὸ βλέπομεν σήμερον γενόμενον τοῦτο γίνεται φανερὸν ἀπὸ πολλὰς Προφητείας.

— Ποίας ;

— Ἄνοιξον τὸν *Γεσάγια* (Ἠσαΐαν), Κεφάλαιον Β'. Τί ἀναγινώσκεις ;

— Ἰδού, εἶπεν ὁ Σεμουέλ· «ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων . . . *Καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συρρέει εἰς αὐτό* . , . Διότι ἐκ Σιὼν θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ».

Καὶ ἐν Θ'. Κεφαλ.

— «Ἐν δὲ τοῖς ὑστέροις ἔκαμεν ἔνδοξα . . . Ὁ λαὸς ὁ περιπατῶν ἐν τῷ σκότει εἶδε φῶς *μέγα*· εἰς τοὺς καθημένους ἐν γῇ σκιᾶς θανάτου φῶς ἔλαμψεν ἐπ' αὐτούς».

— Καὶ διατί ὅλα ταῦτα ;

Τὸν λόγον σοὶ ἐξηγεῖ ὁ αὐτὸς προφήτης διὰ τοῦ βου στίχου τοῦ αὐτοῦ Κεφαλαίου.

— «Διότι Παιδίον, λέγει, ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, Υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ἐπὶ τὸν ὦμον Αὐτοῦ.

Καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ

Θαυμαστός, Σύμβουλος,

ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων εἰρήνης».

Καὶ ἐν στίχῳ 10ῳ τοῦ ΙΑ'. κεφαλαίου.

—«Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ Ἰεσσαί, ἥτις θέλει ἱστασθαι σημαία τῶν λαῶν, πρὸς Αὐτὸν θέλουσι προστρέξει τὰ ἔθνη».

Καὶ ἐν Κεφ. ΜΘ'. στίχῳ 6ῳ.

— «Θέλω προσέτι σὲ δώσει φῶς εἰς τὰ ἔθνη, διὰ νὰ ἦσαι ἡ σωτηρία μου ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἐν στίχῳ 8ῳ

— «Καὶ θέλω σὲ δώσει εἰς διαθήκην τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἀνορθώσῃς τὴν γῆν, λέγων πρὸς τοὺς δεσμίους, Ἐξέλθετε, πρὸς τοὺς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύφθητε !»

— Λαμπρὰ ταῦτα μέχρι τοῦδε καὶ πολὺ κατοπειστικά, εἶπεν ὁ Σεμουέλ· ἀλλὰ διὰ νὰ πεισθῶ ἐντελῶς, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μασσίαχ, ἵνα ἴδωμεν, ἐὰν ταῦτα ἐφαρμόζωνται εἰς τὸ πρόσωπον, ὅπερ παραδέχονται οἱ Χριστιανοὶ ὡς Μασσίαχ. (Ἀκολουθεῖ).

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Η ΠΡΟΝΟΙΑ
ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται,

Καθὼς ἡ μήτηρ λαμβάνει πρόνοιαν καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ὀρθοστατῇ, περιπατῇ καὶ ὁμιλῇ τὸ μικρὸν τέκνον της, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Θεότευκτος Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προνοεῖ καὶ ἀγωνίζεται, ὅπως τὰ πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα ὀρθοστατῶσιν ἠθικῶς, βαδίζωσι τὴν σωτήριον ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀντιλαμβάνωνται ἐπακριβῶς τῶν πνευματικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ γίνωνται ἄξιοι τοῦ ὑψίστου προορισμοῦ αὐτῶν.

Οἱ γονεῖς τείνουσι τὰς χεῖράς των πρὸς τὸ μικρόν, θέτουσι πρὸ αὐτοῦ ὑποστηρίγματα, ἵνα ἐπ' αὐτῶν ἀκουμβήσῃ καὶ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἡ πνευματικὴ ἡμῶν Μήτηρ, ἡ ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, δράττεται πάσης εὐκαιρίας, ὅπως ἀνυψώσῃ καὶ στηρίξῃ ἡμᾶς εἰς τὸ ὕψος τὸ ἐμπρέπον εἰς τὴν πνευματικὴν ἡμῶν φύσιν.

Ἐὰν οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ πλοῖα καὶ τὰ διάφορα μεταγωγικὰ μέσα ἠδύναντο νὰ προσλαμβάνωσι τοὺς ἐπιβάτας των τρέχοντα, θὰ τὸ ἔπραττον εὐχαρίστως· ἀλλὰ τὸ ἀδύνατον, μάλιστα διὰ τοὺς ἀπείρους καὶ ἀσθενεῖς ταξειδιώτας, ἀναγκάζει αὐτὰ νὰ ἔχωσι διαφόρους σταθμούς· τοῦτ' αὐτὸ πράττει καὶ ἡ φιλόστοργος ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησία, πρὸς νοουμένη καὶ ἀγωνιζομένη διὰ διαφόρων χρονικῶν σταθμῶν, καθορίζουσα ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις διὰ τὸν ἐπίσημον ἑορτασμὸν τῶν κοσμοσωτηρίων γεγονότων τῆς Πίστεως, ὅπως δίδηται καιρὸς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν νὰ ἀφυπνίζη-

ται ἀπὸ τὸν βαθὺν τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἁμαρτίας ὕπνον καὶ κάμνῃ ἔναρξιν τοῦ ἐναρέτου βίου ἀναβιβαζομένη εἰς τὴν πνευματικὴν ἀμπελοστοιχίαν, ἡ ὁποία μᾶς ἄγει εἰς τὴν τελείαν λῆξιν τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας.

Πάντες οἱ κανονισμοὶ τῶν διαφόρων σταθμῶν ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ καλὸν πέρας τοῦ ταξειδίου τῶν ἐπιβατῶν, καὶ πάντα τὰ ἱερὰ κείμενα τὰ ἀναγινωσκόμενα κατὰ τὰ προεόρτια καὶ τὰς ἑορτὰς τῶν ἐπισήμων ἐγκαινίων τῶν διαφόρων τῆς Πίστεως γεγονότων εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀποβλέπουσιν, εἰς τὸ νὰ μᾶς ἀναβιβάσωσιν ἀποσπῶντα ἡμᾶς ἀπὸ τὸν πηλὸν τῆς κτηνώδους ζωῆς εἰς τὸ πνευματικὸν ἅρμα διὰ τὴν ἀΐδιον πνευματικὴν βασιλείαν.

Ἡ κατὰ τὴν ἐρχομένην πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως Κυριακὴν ἀνάγνωσις καὶ μελέτη τῆς γενεαλογίας τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν περὶ τῆς ἀρράστου αὐτοῦ γεννήσεως σαφεστάτων προφητειῶν, αἵτινες κατὰ κεραίαν ἐπηλήθευσαν, ὄντως εἰς πνευματικὸν ἅρμα ἀναβιβάζει τοὺς μὴ συρομένους πρὸς τὰ κάτω ὑπὸ τῶν βαρυτάτων ἁλύσεων τῆς ἁμαρτίας. Ὡσαύτως ὁδηγεῖ ἡμᾶς πρὸς διάρρηξιν τῶν δεσμῶν τῆς πλεονεξίας, τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ κτηνώδους βίου ἡ ἀφήγησις τῶν κατορθωμάτων τῆς Πίστεως, τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει ἡ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πίστις ἔκαμε τὸν πλουσιώτατον Πατριάρχην Ἀβραὰμ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν ὕλην οὐδὲ νὰ δίδῃ καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς κοσμικὰς ματαιότητας, ἀλλ' ὡς πάροικος, ὡς διαβάτης προσωρινὸς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ κατοικῇ εἰς ἁπλουστάτας κατοικίας, «ἐν σκηναῖς» διότι, λέγει, «ἐξεδέχετο», περιέμενε, τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσιν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός» (1) δηλαδὴ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν αἰώνιον πολιν τῆς πνευματικῆς βασιλείας.

Ὡσαύτως ἑλκύει ἡμᾶς πρὸς τὰ ἄνω καὶ μεταρσιοῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν εἰς ὑπερκόσμια ὕψη ἀναβιβάζει ἡ ἀνάγνωσις καὶ μελέτη τῶν ὑπερφυῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πιστῶν αὐτοῦ λατρῶν, τῶν ἁγίων προφητῶν καὶ λοιπῶν εὐαρεστησάντων αὐτῷ, οἵτινες, ὡς ἀφηγοῦνται αἱ Ἅγιαι Γραφαί, «διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων.....»(2)

Ἀλλ' ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ἁγία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρόνοια ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας πνευματικότητος οὐδόλως ὠφελεῖ ἀλλὰ μᾶλλον βλάπτει, ὅταν αἱ ἅγιαι ἡμέραι τῶν κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν θεωρῶνται ὡς ἡμέραι σαρκικῆς τρυφῆς καὶ ποικίλων διασκεδάσεων, διότι ὅσον ἤθελεν ὠφελήσῃ τὸ σύριγμα τοῦ σιδηροδρόμου τὸν κωφὸν ταξειδιώτην, ὅστις καὶ πάλιν θὰ ἔμενε μετὰ τὴν στάθμευσιν ἐκτὸς τῆς ἀμπελοστοιχίας, τοσοῦτον ὠφελοῦσι καὶ αἱ θεῖαι προσκλήσεις καὶ αἱ ἱεραὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνώσεις κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας καὶ ἑορτάς, ὅταν οἱ προσκαλούμενοι εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν θείαν Κοινωνίαν ἀποστρέφωσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἢ ἀναξίως προσέρχωνται εἰς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν, τοῦθ' ὅπερ εἶνε αἰτία τῶν πλείστων πνευματικῶν καὶ σωματικῶν ἀρρωστιῶν· Διὸ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει· Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν, λέγει, πολλοὶ (εἶνε) ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί» (3).

Πρὸς τοιαύτην, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, δοκιμασίαν τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἐξέτασιν ἐθεσπίσθησαν αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις, οἱ πνευματικοὶ οὗτοι σταθμοί, ὅπως, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν πνευματικὴν ἀμπελοστοιχίαν, ἡ ὁποία καὶ καθ' ἑκάστην ἀπρόφασίστως μᾶς δέχεται, αἰσθανώμεθα αἰσθήματα οὐράνια ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ φιλανθρωπίας, ὅπως δηλονότι χρησιμεύωσιν αἱ ἑορταὶ οὐχὶ δι' ἄλλο τι εἰμὴ ὡς αἰτία, μέσον καὶ ἀρχὴ ἐναρέτου ζωῆς καὶ ἠθικῆς τελειώσεως.

(1) Ἑβρ. ια'. 10 2) Ἑβρ. ια'. 33—34.

(3) Α'. Κορινθ. ια'. 28—30.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 154)

Μάταιοι λόγοι, συμβουλαὶ ἀνωφελεῖς· ἡ Ἐρριέτα ἔχει τὴν εὐτυχίαν· ζητεῖ τὴν ἡδονήν· θέλει νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν θυσίαν. Πτωχὴ μικρὰ ἀδελφή ! ἀνετράφη ὑπὸ καλῆς γραίας μάμμης, ἥτις

Καὶ στὰ γεράματά της τὰ τόσον ἀνθηρὰ
Εἶχε μεγάλη κλίση στὸ μπάλο, στὴ χαρὰ

καὶ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ ἄνευ ἑορτῶν καὶ χορῶν. Τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν λυποῦμαι ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Ὁ σύζυγός μου, ὅστις μὲ εἶχε φέρει εἰς Ξ. ἐπανῆλθεν ὅπως μὲ ζητήσῃ. Κατὰ τὸ βραχὺ δὲ ταξειδιόν μου μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων μου ὑπῆρξα εὐτυχής, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς τὴν οἰκίαν αἱ αὐταὶ στενοχωρίαι μὲ περιέμενον. Ἡ Ἐλεωνόρα εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή· ἔχει ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσῃ εἰς ἡσυχίαν οὔτε ἑαυτὴν οὔτε τοὺς ἄλλους.

Αὔγουστος 18....

Εἰργαζόμην σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸν ἐξώστην, κεκρυμμένη ὄπισθεν ἀναρριχητικῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν ἐκεῖ, πλησίον τοῦ παραθύρου, πράσινον παραπέτασμα, καὶ ἤκουον τὰς φωνὰς τῶν τέκνων μου καὶ τὰς τῶν ἐξαδέλφων των, οἵτινες ἔπαιζον εἰς τὸν κῆπον. Ἦσαν ἄταλτα περιπ-

σύτερον παρ' ὅσαν ἐπεθύμουν, ὅταν αἴφνης ὁ Ροβέρτος ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου. Τρομαγμένη τότε καὶ ἐγώ, παρεμέρισα ζωηρῶς τὰς κληματίδας, καὶ ἀνεκάλυψα τὸ ἀμίρπημα τοῦ υἱοῦ μου. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου, ἐπὶ μικροῦ βάθρου, ὑψοῦτο θελκτικὸν δοχεῖον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, πάντοτε πλῆρες ὕδατος, σχηματίζον οὕτω τρόπον τινὰ ποτίστραν, ὅπου τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ περιστεραί μας ἐδρόσιζον τὴν δίψαν των. Ἰδέα ποιητικὴ τῆς φαντασίας τοῦ συζύγου μου· ἀλλ' ὁ κὺρ Ροβέρτος, τρέχων ὡς τρελλός, ἀνέτρεψε τὸ δοχεῖον, ὅπερ συνετρίβη εἰς μύρια τεμάχια, κατὰ δὲ τὴν πτῶσίν του ἀνέτρεψε καὶ συνέτριψε μίαν ροδωνιὰν τῆς Κίνας, μίαν ἀρτενσίαν, καὶ μερικοὺς πανσέδες. Ὁ Ροβέρτος, κατάπληκτος, παρετήρει τὴν καταστροφὴν αὐτήν, ἡ δὲ Ἀντωανέττα ἔκλαιε· τέλος ὁ υἱός μου εἶπε· «Τί θὰ εἴπῃ τώρα ὁ πατήρ, ὅστις μοὶ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ ἐγγίζω αὐτὸ τὸ δοχεῖον ;— Τὸ ἔσπασες, διότι ἤθελες νὰ μοῦ ρίψῃς νερὸ στὸ πρόσωπο ! καλὰ νὰ πάθῃς ! ἀνέκραξεν ὁ Φερδινάνδος. —Σιωπή, ἀπήντησεν ὁ Ἐρνέστος, ὅστις ἦτο ὀλιγώτερον ἀπότομος, πλὴν πονηρότερος τοῦ ἀδελφοῦ του, σιωπή, κανεὶς δὲν μᾶς εἶδεν· ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι αὐτὸς τὸ ἔσπασε, καὶ τὰ βάρη ὅλα θὰ πέσουν εἰς τὴν ράχην τοῦ Ἰωάννου τοῦ κηπουροῦ· θὰ νομίσουν, ὅτι αὐτὸς ἠθέλησε νὰ πάρῃ νερό, διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ ἄνθη, καὶ καθὼς ἐσήκωσε τὸ ἀγγεῖον, τοῦ ἔπεσε καὶ ἔσπασεν. Ἀν θέλετε, τὸ λέγω ἐγώ !—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ψεῦμα ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος.—Ἔ ! καὶ τί μὲ τοῦτο ; εἶνε ψεῦμα, ἀλλὰ ψεῦμα ἀθῶον,—διότι ὁ πατήρ σου δὲν θὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωάννην, οὔτε θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ δοχείου, ἐνῷ σέ, ἂν μάθῃ ὅτι τὸν παρήκουσες, θὰ σὲ στερήσῃ τοῦ αὐριανοῦ περιπάτου... ξεύρεις ; τοῦ περιπάτου, τὸν ὁποῖον θὰ κάμωμεν εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀγίας Μελανίας.

—Ἀλήθεια ;ἠρώτησεν ἀνησυχος ὁ Ροβέρτος.—Βέβαια ! κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω· δὲν ἠξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ ἀκούῃς τοὺς μεγαλητέρους σου ;—Ναί· μὰ καὶ ὁ πατέρας εἶνε μεγαλήτερος, καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ μὴ λέγω ψεύματα.—Δὲν πειράζει, ἄλλοτε θὰ τὸν ἀκούσῃς καὶ αὐτόν, τώρα ὅμως κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω. Δὲν εἶν' ἔτσι Φερδινάνδε ;»

Ὁ Φερδινάνδος ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἀπεκρίθη : «Εἶνε βέβαιον ὅτι, ἂν ὁ Ροβέρτος εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, θὰ τιμωρηθῇ.—Καὶ ἡμεῖς θὰ τιμωρηθῶμεν μαζί του ! προσέθεσεν ὁ Ἐρνέστος. — Ἀ ! θὰ τιμωρηθῆτε καὶ σεῖς μαζί μου ; τότε θὰ εἴπω... θὰ ἀφήσω νὰ νομίσουν ὅτι ὁ Ἰωάννης τὸ ἔσπασεν.

Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ φιλήσω τὸν Ροβέρτον, ἂν καὶ ἦτο παιδιστής, ἀλλ' ἤμην κατηγανακτισμένη κατὰ τοῦ Ἐρνέστου, ὅστις κατεγίνετο νὰ μοῦ διαστρέψῃ τὴν καλὴν φύσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἔσχον τὴν ὑπομονὴν τοῦ νὰ σιωπήσω μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ συζύγου μου, ὅστις, ἐπανελθὼν ἀπὸ τὸ δικαστήριον κουρασμένος πολύ, μετέβη ἀμέσως εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ εὐωδιάζουσαν δρόσον, καὶ ὅπου μετ' ὀλίγον τὸν ἠκολούθησα. Δὲν ἤργησε νὰ ἴδῃ τὸ συντετριμμένον δοχεῖον καὶ ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἔπαιζον ὄχι μακράν, ἔτρεξαν εὐθύς, ὁ μὲν Ροβέρτος ὅλος κατακόκκινος, ὁ Ἐρνέστος ψυχρὸς καὶ προσεκτικός, ὁ δὲ Φερδινάνδος μὲ τὸ σύνηθες ἀμέριμνον ὕφος του· ἡ Ἐλεωνόρα τὰ ἠκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον. «Τέκνα μου, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, ποῖος ἀπὸ σᾶς ἤγγισεν αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον ;—Δὲν τὸ ἠγγίσαμεν ἡμεῖς, θεῖέ μου, ἀπήντησαν συγχρόνως οἱ δύο μας ἀνεψιοί. — Καὶ σὺ Ροβέρτε ;—Ὄχι...πατέρα...—Πῶς λοιπὸν ἔσπασε ; σεῖς μόνοι εἰσήλθετε εἰς τὸν κῆπον.—Ἦλθε καὶ ὁ Ἰωάννης σήμερον τὸ πρωὶ διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ κλῆμα· εἶπεν ἀταράχως ὁ Ἐρνέστος. — Δὲν πιστεύω νὰ ἔσπασε τὸ δοχεῖον ὁ Ἰωάννης... Διατί νὰ τὸ ἐγγίσῃ ;—Διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ μικρὰ ἄνθη, πατέρα, ἐψιθύρισεν ὁ καϋμένος ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖον ἐνεθάρρυνεν ὁ Ἐρνέστος μὲ ἐλαφρὸν τοῦ ἀγκῶνος κτύπημα.—Νομίζεις ; ὑπέλαβεν ὁ σύζυγός μου ρίπτων ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του διαπερκτικὸν βλέμμα.— Ναί... πατέρα...» ἐψέλλισε καὶ πάλιν ἀσθενῶς ὁ Ροβέρτος· τότε ἐπενέβην ἐγώ· — «Μὴ ψεύδεσαι πλέον, τέκνον μου, τῷ εἶπον, εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν».

(Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

64—ΟΔΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ 64

Θέλετε νὰ προσφέρητε εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας κατὰ τὸ προσεχὲς Νέον Ἔτος 1901 τὸ ὡραιότερον καὶ ὠφελιμώτερον δῶρον ; Ἀγοράσατε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ «Ματθαίου», ἔκδοσιν τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον μὲ σύντομον ἑρμηνείαν καὶ προσευχάς, φέρον τὸ κῦρος τῆς Ὀρθοδόξου Μεγάλης Ἐκκλησίας

Τιμᾶται δεδεμένον εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀναπλάσεως» δραχ. 1, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους βιβλιοπώλας δραχ 1,20 τὸ τὲ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ χρυσόδετον δραχ. 3.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀποστείλατε δραχ. 1 20 διὰ τὸ ἀπλοῦν ἢ δραχ. 3 διὰ τὸ χρυσόδετον καὶ θὰ λάβητε ταχέως καὶ ἀσφαλῶς ἐπηλλαγμένον ταχυδρομικῶν τελῶν τὸ Εὐαγγέλιόν σας Οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πληρώνουσιν εἰς χρυσόν.

Σημ. Οὐδεμία παραγγελία ἐκτελεῖται ἐὰν δὲν συνοδευετοι μὲ τὴν ἀντίτιμον τῶν παραγγελλομένων βιβλίων.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 24 Δεκεμβρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθ. Α' 1—25

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. ΙΑ' 9—11 καὶ 32—40

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παιδ. τῆς Ι. Μ. Μ.

Σάββατον (23 Δεκεμβρίου), Κυριακὴν (24 Δεκεμβρίου), Δευτέραν (25 Δεκεμβρ.), Τρίτην (26 Δεκεμβρ.), ὥρα 6—7 μετὰ μεσημβρίαν.

Ἐν Πειραιεῖ

Πέμπτην (21 Δεκεμβρίου) ὥρα 7—8 μ. μ. Κυριακὴν (24 Δεκεμβρ). ὥρα 3—4 μ.μ. Δευτέραν (25 Δεκεμβρ.) καὶ Τρίτην (26 Δεκεμβρ.) ὥρα ἐπίσης 3—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ
66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66